

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 5 listopada 2014 roku powód (...) Spółka akcyjna w Ł. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P. kwoty 75.929,03 zł wraz z odsetkami w wysokości 13% od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu żądania powód wskazał, że na podstawie zawartych z pozwanym umów finansowania należności standard z dnia 6 czerwca 2012 roku, 7 września 2012 roku, 21 września 2012 roku, 7 grudnia 2012 roku, 26 lutego 2013 roku 28 czerwca 2013 roku oraz 30 sierpnia 2013 roku zobowiązał się przeprowadzić w imieniu pozwanego wszelkie czynności prawne i faktyczne mające na celu odzyskanie wierzytelności przysługujących pozwanemu w stosunku do jego dłużników wymienionych w załącznikach do powyższych umów. Powód zobowiązał się, w pierwszej kolejności do dokonania restrukturyzacji wierzytelności pozwanego zmierzającej do ich spłaty poprzez ustalenie z dłużnikami harmonogramu spłat. W przypadku braku możliwości zrealizowania powyższych czynności powód zobowiązał się osobiście dokonać płatności na rzecz pozwanego, z których to kwot powód miał potrącać swoje wynagrodzenie. Powód wywiązał się z umowy i dokonał płatności na rzecz pozwanego. Jednocześnie wierzytelności objęte łączącymi strony umowami zostały również zaspokojone przez dłużników pozwanego, o czym powód został przez pozwanego poinformowany. Pomimo wezwania do zapłaty pozwany nie zwrócił powodowi kwot, które uzyskał z tytułu zapłaty należności przez dłużników. Na dochodzoną w pozwie wartość przedmiotu sporu składają się zatem kwota 66.636,44 zł tytułem należności głównej oraz kwota 9.292,59 zł tytułem należności odsetkowych wyliczonych na dzień 4 listopada 2014 roku.

(pozew k. 2-4)

W piśmie procesowym z dnia 5 grudnia 2014 roku powód zmodyfikował zawarte w pozwie żądanie zapłaty należności odsetkowej w ten sposób, że wniósł o zasądzenie odsetek umownych od należności głównej w kwocie 75.929,03 zł w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty.

(pismo procesowe k. 115-116)

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 15 grudnia 2014 roku Sąd Okręgowy orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

(nakaz zapłaty k. 123)

W sprzeciwie z dnia 16 stycznia 2015 roku pozwany zaskarżył powyższy nakaz zapłaty w całości i wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda kosztów postępowania. Uzasadniając swoje żądanie pozwany podniósł, że zawarte z powodem umowy finansowania należności standard należy uznać za umowy zawarte dla pozorów, w celu omięcia ustawowego zakazu obrotu długami samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej wynikającego z art. 54 ust 5 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 roku o działalności leczniczej, a czynność ukryta mająca na celu zmianę wierzyciela samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej, jako zawarta bez zgody wyrażonej przez podmiot tworzący, jest nieważna. Dodatkowo pozwany wskazał, że w razie niepodzielenia powyższej argumentacji łączące strony umowy należałoby uznać za nieważne a w trybie art. 58 § 1 k.c. jako zamierzające do obejścia prawa. Ponadto pozwany wskazał, że niedopuszczalne jest wykorzystanie przez stronę powodową w niniejszym postępowaniu celem dochodzenia swoich roszczeń, dowodów uzyskanych w sposób sprzeczny z prawem w postaci korespondencji e-mail pomiędzy powodem a pozwanym oraz potwierdzeń przelewów przekazanych przez pozwanego powodowi.

(sprzeciw k. 130-133 oraz k. 138-142)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Strony sporu w dniach 6 czerwca 2012 roku, 7 września 2012 roku, 21 września 2012 roku 7 grudnia 2012 roku, 26 lutego 2013 roku, 28 czerwca 2013 roku oraz 30 sierpnia 2013 roku zawarły umowy finansowania należności standard. Przedmiotem wskazanych umów było przeprowadzenie przez powoda w imieniu pozwanego wszelkich czynności prawnych

i faktycznych mających na celu odzyskanie wierzytelności przysługujących pozwanemu w stosunku do jego dłużników.

Zgodnie § 6 pkt 1 umowy finansowania pozwany dokonał przekazu wierzytelności zgodnie z art. 921¹ i nast. k.c. oraz udzielił powodowi pełnomocnictwa do prowadzenia w jego imieniu negocjacji oraz zawierania umów, porozumień i ugód, a także składania oświadczeń, a ponadto udzielił wskazanemu przez powodową spółkę pełnomocnikowi profesjonalnemu pełnomocnictwa do reprezentowania pozwanego w przypadku konieczności wystąpienia przeciwko dłużnikowi na drogę postępowania sądowego lub egzekucyjnego oraz zawiadomienia dłużników o udzieleniu powyższych pełnomocnictw. Przedmiotowe wierzytelności oraz podmioty będące dłużnikami pozwanego zostały przez strony opisane w załącznikach nr 1 do poszczególnych umów. Podstawowym obowiązkiem powoda nałożonym powyższymi umowami była restrukturyzacja wierzytelności pozwanego zmierzająca do ich spłaty poprzez ustalenie z dłużnikami pozwanego harmonogramu spłaty zgodnie z terminami określonymi w § 2 każdej z umów finansowania wierzytelności standard. W przypadku braku możliwości ustalenia takich terminów spłaty lub braku zapłaty przez dłużników na rzecz pozwanego, powód zobowiązał się sam dokonać płatności na rzecz pozwanego w tychże terminach. Strony umówiły się, że z przekazanych pozwanemu przez powoda kwot, powód dokona potrącenia swojego wynagrodzenia. Od momentu zawarcia każdej z umów finansowania należności standard pozwany zobowiązał się nie prowadzić samodzielnych rozmów z dłużnikami, a w szczególności nie dokonywać czynności zmierzających do prolongat czy umorzeń długu, choćby częściowych. Pozwany oświadczył, że wszelkie wpłaty dokonane przez dłużników, po zrealizowaniu przez powoda zobowiązania, wynikającego z powyższych umów należne są powodowi. Pozwany zobowiązał się do przekazania przedmiotowych kwot na wskazane przez powoda konto, w terminie 7 dni roboczych od dnia wpłynięcia tych środków do pozwanego. Realizacja tychże wpłat miała mieć charakter rozliczeniowy i nie stanowiła elementu usługi świadczonej na podstawie umów. Jeżeli pozwany nie zwróciłby wskazanych środków w terminie, wówczas powód miał prawo do naliczenia odsetek za opóźnienie w wysokości ustawowej, a jeżeli opóźnienie przekroczyłoby 30 dni powód miał prawo do naliczenia odsetek za opóźnienie w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP. Strony zgodnie ustaliły, że przez wykonanie usługi będącej przedmiotem umów finansowania należności standard rozumieją wyegzekwowanie na rzecz pozwanego należnych mu kwot lub wpłatę dokonaną na rzecz pozwanego przez powoda. Ponadto strony przyjęły, że z momentem podpisania każdej z umów finansowania należności standard, od wszelkich wpłat dokonanych przez dłużników pozwanego, naliczana będzie prowizja należna powodowi. Powód miał być uprawniony do prowizji również w przypadku innych form rozliczenia pozwanego z dłużnikami np. kompensaty. Z tytułu świadczonej przez powoda usługi pozwany zobowiązał się do zapłaty na jego rzecz prowizji w wysokości 0,5% wartości spłaconego zobowiązania głównego, powiększona o 100% wartości należnych odsetek naliczonych od daty wymagalności zobowiązań dłużników pozwanego do dnia ich spłaty. Prowizja miała zostać dodatkowo powiększona o należny podatek vat.

(umowy finansowania należności standard wraz z aneksami k. 9-75)

W wykonaniu zobowiązań wynikających z powyższych umów powód dokonał na rzecz pozwanego następujących wpłat: w dniu 8 czerwca 2012 roku w kwocie 34.117,76 zł tytułem umowy finansowania należności z dnia 6 czerwca 2012 roku, w dniu 7 września 2012 roku w kwocie 87.422,06 zł tytułem umowy z dnia 7 września 2012 roku, w dniu 21 września 2012 roku w kwocie 65.023,54 zł tytułem umowy z dnia 21 września 2012 roku, w dniu 7 grudnia 2012 roku w kwocie 94.041,50 zł tytułem umowy z dnia 7 grudnia 2012 roku, w dniu 26 lutego 2013 roku w kwocie 8.833,25 zł tytułem umowy z dnia 26 lutego 2013 roku, w dniu 1 lipca 2013 roku w kwocie 330,62 zł tytułem umowy z dnia 28 czerwca 2013 roku, w dniu 30 sierpnia 2013 roku w kwocie 7.668,17 zł tytułem umowy z dnia 30 sierpnia 2013 roku.

(potwierdzenia realizacji przelewów k. 76-83)

Ponadto na poczet wierzytelność objętych powyższymi umowami finansowania należności standard pozwany uzyskał również wpłaty bezpośrednio od swoich dłużników. (...) Spółka akcyjna uiszczała na rzecz pozwanego w dniu 3 lutego

2014 roku kwotę 19.872,00 zł, 4.968,00 zł, 4.968,00 zł oraz w dniu 30 sierpnia 2013 roku kwotę 28.161,86 zł. (...) Szpital (...) w K. w dniu 8 kwietnia 2014 roku wpłacił pozwanemu sumę 1.746,05 zł, oraz w dniu 23 stycznia 2014 roku sumy 2.323,42 zł, 1.235,09 zł, 402,81 zł. Wojewódzki Szpital (...) w Z. w dniu 18.kwietnia 2014 roku zapłacił pozwanemu kwotę 273,46 zł. (...) Sp. z o.o. w L. wpłaciła w dniu 24 marca 2014 roku na rzecz pozwanego 191,41 zł. Instytut (...). Dr hab. (...). E. R. w W. dokonał natomiast na rzecz strony pozwanej następujących wpłat: w dniu 6 marca 2014 roku kwoty 731,56 zł oraz 1.684,66 zł, w dniu 21 marca 2014 roku kwoty 61,12 zł oraz w dniu 29 sierpnia 2014 roku kwoty 17,00 zł. Łącznie pozwany otrzymał od swoich dłużników kwotę 66.636,44 zł tytułem należności głównych. O dokonaniu powyższych płatności powód został poinformowany przez stronę pozwaną.

(wyliczenie salda należności na dzień 4 listopada 2014 roku k. 5, k. 167, 209, wiadomości e-mail k. 84-89, k.90-93 wraz z załącznikiem zawierającym zestawienie k. 19,1 zeznania świadka M. N. k. 192v-193v)

W związku z tym, że pozwany nie zwrócił na rachunek powoda kwot, które pozwany uzyskał z tytułu zapłaty należności przez dłużników, powód pismem z dnia 23 października 2014 roku wezwał pozwanego do zwrotu tych należności wraz z należnością odsetkową w terminie do 27 października 2014 roku.

(wezwanie do zapłaty k. 94-95)

Sąd dokonał ustaleń faktycznych w sprawie w oparciu o przedłożone do akt dokumenty, których prawdziwość nie budziła zastrzeżeń oraz zeznania świadka M. N. (2), co do których brak było podstaw do odmowy uznania ich za w pełni wiarygodne. Strona pozwana nie kwestionowała samej treści załączonych przez powoda dokumentów jak i zeznań świadka, wobec czego ich wartość dowodowa nie nasuwała żadnych wątpliwości. Nadmienić jedynie należy, że Sąd nie podzielił argumentacji strony pozwanej o uznaniu przedłożonych przez powoda dowodów, w tym korespondencji elektronicznej za uzyskane w sposób sprzeczny z zasadami współżycia społecznego. Jak słusznie bowiem wywiódł powód w odpowiedzi na powyższy zarzut pozwanego, kodeks postępowania cywilnego nie zawiera zamkniętego katalogu źródeł dowodowych. Dowodem może być zatem wszystko co ma znaczenie dla wydania rozstrzygnięcia w sprawie. Przedłożone przez powoda treści wiadomości e-mail obejmują zwykłe ustalenia w zakresie wzajemnych należności stron, nie zawierając przy tym żadnych poufnych informacji danych osobowych, ani innych informacji, których ujawnienie naraziłoby pozwanego na szkodę. Tym samym stanowisko strony pozwanej, w którym wносиła o oddalenie przedmiotowych dowodów, gdyż w jej ocenie zostały uzyskane w sposób sprzeczny z prawem należało uznać za całkowicie nieuzasadnione. Okoliczność, że dany środek dowodowy może rodzić negatywne skutki dowodowe dla strony przeciwnej nie może bowiem stanowić podstawy do jego oddalenia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Strony sporu łączyły umowy finansowania należności standard z dnia 6 czerwca 2012 roku, 7 września 2012 roku, 21 września 2012 roku, 7 grudnia 2012 roku, 26 lutego 2013 roku, 28 czerwca 2013 roku oraz z dnia 30 sierpnia 2013 roku. Przedmiotowe umowy należą do kręgu umów nienazwanych. Na mocy wskazanych umów powód zobowiązał się względem pozwanego do prowadzenia wszelkich czynności prawnych i faktycznych mających na celu odzyskanie wierzytelności przysługujących pozwanemu w stosunku do jego dłużników, a mianowicie (...) Spółki akcyjnej, (...) Szpitala (...) w K., Wojewódzkiego Szpitala (...) w Z., (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w L., Instytutu (...). dr hab. (...). E. R. w W.. Podstawowym obowiązkiem powoda wynikającym z umów była restrukturyzacja wierzytelności zmierzająca do ich spłaty. W przypadku braku zapłaty pozwanemu bezpośrednio przez jego dłużników powód zobowiązał się sam dokonać płatności na rzecz pozwanego. Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że powód dokonując zapłaty na rzecz pozwanego kwot wynikających z załączonych do pozwu potwierdzeń realizacji przelewów, dopełnił obowiązku nałożonego na niego postanowieniami umów zawartych z pozwanym. Jednocześnie wierzytelności pozwanego zostały również zaspokojone przez jego dłużników. Kwoty przekazane pozwanemu przez dłużników wyniosły łącznie 66.636,44 zł tytułem należności głównej. Tym samym stwierdzić należy, iż pozwany dwukrotnie otrzymał środki na pokrycie wierzytelności objętych łączącymi strony sporu umowami finansowania należności standard. Zgodnie z zapisem zawartym w umowach wszelkie wpłaty uiszczone przez dłużników winny zostać przekazane stronie powodowej w terminie 7 dni roboczych od dnia wpłynięcia tych

środków do pozwanego. Z poczynionych przez sąd ustaleń w sprawie wynika, że pozwany nie zwrócił stronie powodowej wymaganych kwot, a zatem nie dochował postanowień umów zawartych z powodem. Podnieść w tym miejscu należy, że pozwany w toku sporu nie kwestionował zarówno samego faktu dokonania spłaty przez powoda wierzytelności przysługujących pozwanemu od jego dłużników oraz późniejszego zaspokojenia tychże wierzytelności przez samych dłużników, jak również wysokości otrzymanych należności. Pozwany otrzymał więc za to samo podwójną zapłatę. Zgodnie zaś z art. 354 § 1 k.c. dłużnik powinien wykonać zobowiązanie zgodnie z jego treścią w sposób odpowiadający jego celowi społeczno-gospodarczemu oraz zasadom współżycia społecznego, a jeżeli istnieją w tym zakresie ustalone zwyczaje – także w sposób odpowiadający tym zwyczajom. Strony sporu umówiły się, że pozwany zwróci powodowi kwoty, które otrzyma bezpośrednio od dłużników na pokrycie tych samych wierzytelności, co do których otrzymał uprzednio zapłatę od powoda. Tym samym z uwagi na fakt, iż z poczynionych przez sąd ustaleń wynika, że powód zaspokoił wierzytelności pozwanego, na poczet których dłużnicy pozwanego w późniejszym czasie również dokonali wpłat, pozwany wobec treści łączących strony umów winien zwrócić powodowi nadpłacone należności składające się na wartość przedmiotu sporu.

Odnieść się w tym miejscu jednakże należy do podniesionego przez pozwanego zarzutu nieważności zawartych przez strony umów finansowania należności standard. Stosownie do treści art. 353(1) k.c. strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego.

Zgodnie zaś z art. 54 ust. 5 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 roku o działalności leczniczej (DZ.U. z 2015r. poz. 618 j.t.) czynność prawna mająca na celu zmianę wierzyciela samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej może nastąpić po wyrażeniu zgody przez podmiot tworzący. Podmiot tworzący wydaje zgodę albo odmawia jej wydania, biorąc pod uwagę konieczność zapewnienia ciągłości udzielania świadczeń zdrowotnych oraz w oparciu o analizę sytuacji finansowej i wynik finansowy samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej za rok poprzedni. Zgodę wydaje się po zasięgnięciu opinii kierownika samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej. Czynność prawna dokonana z naruszeniem ust. 5 jest nieważna. (art. 54 ust. 6 ustawy).

Interpretacji pojęcia czynności mającej na celu zmianę wierzyciela samodzielnego zakładu opieki zdrowotnej zawartego w przytoczonej powyżej regulacji podjął się Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 lutego 2015 roku, sygn. akt I CSK 110/14, w którym stwierdził, że umowa o spłatę długu publicznego zakładu opieki zdrowotnej zawarta przez osobę trzecią bez zgody podmiotu tworzącego placówkę medyczną jest nieważna (podobnie w wyroku z dnia 16 października 2015 r., I CSK 882/14, a także w wyroku 6 czerwca 2014 r.,

I CSK 428/13). Zdaniem Sądu Najwyższego nie ulega wątpliwości, że przewidziany w art. 54 ust. 5 ustawy o działalności leczniczej (oraz analogicznego art. 53 ust. 6 wcześniej obowiązującej ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej) zakaz dokonywania czynności prawnych bez zgody określonego nim podmiotu odnosi się do każdej czynności mającej na celu zmianę wierzyciela, jednakże nie zawiera katalogu czynności prawnych ograniczonego wyłącznie do czynności, których koniecznym elementem konstrukcyjnym jest wywołanie zmiany podmiotu uprawnionego (wierzyciela). Przepis ten wskazuje ogólnie na czynności prawne z punktu widzenia ich jurydycznego celu, przewidywanego przez strony czynności, niezależnie od samych etapów jego osiągnięcia. Bez znaczenia jest zatem sama dogmatyczno-prawna konstrukcja tych czynności i typowa dla nich funkcja prawna. Ustawodawca zmierzał bowiem do wyeliminowania takiej sytuacji, w której w wyniku dokonania określonej czynności prawnej (niekoniecznie tylko między wierzycielem z.o.z. i osobą trzecią) pojawi się nowy wierzyciel z.o.z., dochodzący należności wynikającej z pierwotnie zawartej umowy. Zmiana wierzyciela następuje nie tylko w następstwie zawarcia umowy przelewu wierzytelności; może ona być również ustawowym skutkiem określonych zachowań osoby trzeciej (art. 518 § 1 k.c.). Podobne stanowisko zajął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 maja 2015 roku, sygn. akt V CSK 400/14, w uzasadnieniu, którego podniósł, że wskazaną w art. 54 ust. 5 ustawy o działalności leczniczej czynność mającą na celu zmianę wierzyciela, należy w świetle założeń tej regulacji rozumieć szeroko. Nie tylko jako czynność, której skutkiem jest przejście wierzytelności z majątku bezpośredniego wierzyciela samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej na inny podmiot ale jako każdą czynność, która może w konsekwencji doprowadzić do takiego skutku. O tym czy konkretna czynność prawna została dokonana w celu zmiany wierzyciela, w rozumieniu art. 54 ust.

5 ustawy o działalności leczniczej świadczy nie tyle jej konstrukcja prawna i typowe skutki do jakich ona prowadzi ale to czy w konkretnych okolicznościach związanych z jej dokonaniem może ona być wykorzystana dla osiągnięcia skutku w postaci zmiany wierzyciela z osoby, która jest bezpośrednim wierzycielem samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej na podmiot trudniący się profesjonalnie obrotem takimi wierzytelnościami, wyspecjalizowany w przymusowym ich egzekwowaniu.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, postanowienia zawartych przez strony umów dotyczące wierzytelności pozwanego przysługujących mu w stosunku do dłużników niebędących publicznymi zakładami opieki zdrowotnej a więc podmiotów innych niż (...) Szpital (...) w K. oraz Wojewódzki Szpital (...) w Z. nie dotyczą w ogóle okoliczności i ograniczenia, o których była mowa powyżej, a zatem pozostają w mocy i stanowią podstawę do uznania roszczenia powoda za uzasadnione. Postanowienia te dotyczą bowiem obowiązku spłaty przez powoda wierzytelności pozwanego, przysługujących mu w stosunku do innych podmiotów niż wskazane powyżej samodzielne publiczne zakłady opieki zdrowotnej. Zarówno bowiem Spółka Akcyjna pod firmą (...), jak i (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w L. oraz Instytut (...). dr hab. (...). E. R. w W., a zatem pozostali dłużnicy pozwanego, których zobowiązania objęte zostały łączącymi strony sporu umowami finansowania należności standard, w świetle ustawy o działalności leczniczej należą do kategorii podmiotów prowadzących działalność leczniczą jako przedsiębiorcy oraz instytut badawczy, a więc nie podlegają ograniczeniom z art. 54 ust. 5 powołanej ustawy.

Wracając natomiast do zarzutu nieważności tożsamyh umów finansowania należności standard w części obejmującej zobowiązanie powoda do spłaty wierzytelności pozwanego przysługujących w stosunku do (...) Szpitala (...) w K. oraz Wojewódzkiego Szpitala (...) w Z., będących samodzielnymi publicznymi zakładami opieki zdrowotnej, uznać także należy, iż nie są one objęte rozważaniami będącymi przedmiotem przywołanych wyżej (oraz kilku innych) wyroków Sądu Najwyższego i Sądów Apelacyjnych. Rozważania Sądu Najwyższego dotyczą bowiem sytuacji, w których wierzyciel (powód) swoje roszczenia opierał o art. 518 k.c. a więc umowy poręczenia czy też umowy gwarancyjne i roszczenia swoje kierował przeciwko zakładowi opieki zdrowotnej.

W przedmiotowej sprawie natomiast powód nie dochodzi roszczeń w stosunku do dłużników pozwanej spółki (w tym zakładów opieki zdrowotnej) lecz w stosunku do strony tej umowy. Nie można zatem przyjąć, iż doszło do zmiany wierzyciela dłużników pozwanej spółki objętego zakazem z art. 54 ustawy o działalności leczniczej. Jak wynika bowiem z treści zawartej umowy, o ile nawet można byłoby przyjąć, iż w oparciu o zawarte w § 6 pkt 1 a) umów finansowania postanowienie dotyczące przekazu opartego o treść art. 921¹ k.c. i nast. doszło do wspomnianej wyżej zakazanej zmiany wierzyciela (którym w myśl art. 921¹ k.c. stałby się odbiorca przekazu czyli powód), to obejmowałoby to sytuacje w której powód dochodziłby należności objętych przekazem w stosunku do przekazanego (dłużnika pozwanej spółki czyli przekazującego). W tej części zatem umowy finansowania można byłoby uznać za nieważne w świetle art. 54 ustawy o działalności leczniczej bowiem w zawiadomieniu o udzieleniu pełnomocnictw, zgodnie z § 9 umów, miał być wskazany numer rachunku bankowego powoda czyli złożenie dyspozycji przekazywania kwot przez dłużników na konto odbiorcy przekazu. Jednocześnie jednak jak wynika z § 6 pkt 1 umów powód nie został upoważniony do dochodzenia tych należności w stosunku do dłużników w imieniu własnym (nawet w ramach przekazu) a jedynie do działania w imieniu pozwanego i odbioru kwot zapłaconych przez dłużników po potrąceniu swojego wynagrodzenia. Z § 7 pkt 1 a) umów wynika, iż poprzez wykonanie umowy strony rozumieją wyegzekwowanie na rzecz pozwanej spółki należnych jej od dłużnika kwot, a zatem powód nie został upoważniony do dochodzenia zapłaty od dłużników pozwanego na własną rzecz. Przyjmując zatem nawet, iż w zakresie objętym postanowieniem umowy dotyczącym przekazu, w stosunku do dłużników będących zakładami opieki zdrowotnej doszło do zakazanej w art. 54 u.d.l. zmiany wierzyciela, a zatem postanowienie to jest nieważne w myśl art. 58 § 1 k.c., nie oznacza to jednocześnie nieważności pozostałych de facto dominujących (jak wynika z wyżej przeprowadzonych rozważań) postanowień tej umowy. Zgodnie bowiem z art. 58 § 3 k.c. jeżeli nieważnością jest dotknięta tylko część czynności prawnej, czynność pozostaje w mocy co do pozostałych części, chyba, że z okoliczności wynika, iż bez postanowień dotkniętych nieważnością czynność nie zostałaby dokonana. Przedmiotowa regulacja znajduje zatem zastosowanie w okolicznościach niniejszej sprawy.

Mając na względzie powyższe Sąd uznał żądanie pozwu za w pełni uzasadnione w stosunku do pozwanego biorąc pod uwagę treść łączącej strony umowy (którą należałoby uznać za umowę nienazwaną) i na podstawie art. 353 § 1 k.c. oraz § 6 pkt 6 umów finansowania zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 75.929,03 zł. Roszczenie powoda obejmowało należność główną w kwocie 66.636,44 zł oraz kwotę 9.292,59 zł tytułem skapitalizowanych na dzień 4 listopada 2014 roku odsetek umownych za opóźnienie w zapłacie przez pozwanego wymagalnych (to jest zapłaconych przez dłużników) należności.

O odsetkach Sąd orzekł w oparciu o przepis art. 481 § 1 k.c. przy czym o wysokości zasądzonych odsetek zdecydowała treść łączących strony umów, określających ich wysokość na poziomie czterokrotności stopy kredytu lombardowego, to jest zgodnie z art. 359 § 2¹ k.c. w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 stycznia 2016 r. i mającym zastosowanie w niniejszej sprawie, tj. tzw. odsetek maksymalnych. O dalszych odsetkach należnych od kwoty odsetek skapitalizowanych Sąd orzekł w oparciu o art. 482 § 1 k.c. zastrzegając w oparciu o treść aktualnie obowiązującego art. 359 § 2¹ k.c., maksymalną wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej naliczanych po dniu 1 stycznia 2016 r. (zgodnie z którym wysokość tych odsetek po dniu 1 stycznia 2016 r. nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych).

Na podstawie art. 98 k.p.c. Sąd zasądził od strony pozwanej jako przegrywającej sprawę na rzecz powoda kwotę 7.730,26 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Na koszty procesu poniesione przez stronę powodową złożyła się opłata od pozwu w kwocie 3.797,00 zł, wynagrodzenie pełnomocnika procesowego będącego radcą prawnym wg stawki minimalnej wynikającej z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2015r. poz. 1078) w kwocie 3.600,00 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17,00 złotych, a także kwota 316,26 zł tytułem wydatków na poczet wynagrodzenia świadka.

Z/ odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełn. powoda.